

Kategorie:

Druhý stupeň ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií

Karolína Krnáčová

Kunčičky u Bašky 478

Baška 73901

9.A ZŠ Kozlovice

karoli.krnacova08@gmail.com

739 602 902

„Velkokněžno? Velkokněžno?“

Prudce se otočím. V šeru pokoje, jenž je osvětlován pouze chabým plamenem svíce na stole, dokážu rozpoznat siluety pohublé služky. Sarafán, jenž nelichotí její postavě šustí o rukáv hrubé bavlněné košile, když mi podává nažloutlou obálku. Beze slova si ji od ní převezmu a gestem ruky ji posílám pryč. Opět se otočím k oknu a pečlivě si dopis prohlédnu.

Je to zvláštní. Dopisy od cara přicházejí vždy ve stejném termínu, a přestože jsou teď všude hromady sněhu a neustále zuří bouře, tak moc se poslové splést nemohli. Navíc obálka nemá pečeť. Je od někoho jiného, dochází mi. Jenomže netuším od koho. Už měsíce jsem nedostala nic víc než chladná slova od otce s pozdravy od ubohých sourozenců, kteří netuší, co se v paláci a ve městě děje. Netuší to, protože se bojí to zjišťovat, a tak jenom doufají, že jim car zařídí hezké místo u dvora a bohatý život ruské smetánky.

Rychle otevřu obálku a odhodím ji na stůl. Dopis je na třikrát přeložený a mezitím, co ho otevírám přesunuji se blíže ke svíci, abych na slova napsaná černočerným inkoustem lépe viděla.

Má kněžno,

dlouho jsme se neviděly, a tak bych se nedivila, kdybyste tento dopis přešla bez povšimnutí, ale přece jen doufám, že si jej přečtete a budete na něj reagovat více než odpovědí o Vašem nezájmu ohledně této situace. Dnes se stala mimořádná situace s Vaší matkou, carevnou Marií. Nemohu napsat víc, ale je to vážné. Prosím přijďte do sídla u Ilmeňského jezera. Víím, že po Vás žádám opravdu mnoho – zvláště, když jsem Vám vlastně ani nic neřekla a dlouho jsme se neviděly – ale nežádala bych, kdyby to nebylo životně důležité.

S nejuctivějším pozdravem

Nastja Ivanova

Jistě, bylo hloupé poslouchat zoufalé volání své dávné přítelkyně, služebné carského dvora, ale nějak jsem si nemohla pomoci. Svou obvykle radikálně logickou stránku jsem musel upozadit, poněvadž mám pocit, že tohle není jenom tak. Protože proč by se Nastja ozývala po takové době, kdyby to nebylo vážné? Navíc, stejně nemám, co na práci. Od doby, co mě otec vyhodil z ruského dvora, nebyla jsem téměř nikde. Novgorodské lesy, mě stejně nikam nepustí a nejbližším civilizovaným městem je Petrohrad, kde se nesmím ukázat do doby, než si to můj arogantní otec rozmyslí.

Ale nejsem loutkou. Neposlouchám a neskáču, jak on píská. Mám svoji vlastní hlavu a opravdu ráda ji používám. A možná i toto – touha po pomstě a záškodnictví – mě teď žene krutými mrazy ruského ledna. Na saních, pod nimiž křupe sníh, s namrzlými tvářemi a tělem schovaným pod hrubým pláštěm, projíždím lesy za tichého zpěvu meluzíny. Lituji kočího, který pohání unavené koně metry sněhu. Má jenom tenký kabát, jenž mu mrazivý vítr musel už dávno profouknout.

Téměř vydechnu úlevou, když se před námi konečně zaleskne zamrzlé jezero. Odráží se v něm zářivý měsíc a my jej plnou rychlostí přejíždíme zanechávajíc za sebou rýhy po lyžích našeho vozu. Na druhé straně jezera už svítí světla sídla. Zrcadlí se na ledě a vidím je ještě dávno před tím, než se dostaneme dostatečně blízko k tomu, abych se mohla začínat odkrývat a shazovat ze sebe veškeré příkrývky, jimiž jsem byla po celou cestu zakrytá. Na kočího se ani neotočím, jenom mu spěšně poděkuju a nařizuju, aby počkal někde vevnitř, než se vrátím. Vybíhám z jezera a po kamenných schodech zavátých sněhem spěchám k zadnímu vchodu loveckého sídla.

„Velkovévodkyně?“ diví se služebnictvo, když kolem nich probíhám. „Co tady děláte?“

„To je Sofie Alexejevna,“ slyším šepot ze všech koutů.

„Co tady dělá?“

„Viděli jste ji už někdy?“

„Já slyšel, že ji vyhnali ze dvora.“

„Kde je Nastja Ivanova?!“ vykřiknu, když doběhnu k velkolepým dřevěným schodům uprostřed vstupní haly a nikde svou přítelkyni nevidím. Nějaký podlézavý sluha se mě s omluvami hned ujme a vede mě do druhého patra. Na nic nečekám a rychlými kroky uháním chodbami tmavého sídla. Leštěné dřevěné podlahy zdobí tmavě zelené koberce se zlatými ornamenty a všude po stěnách visí nesčetné páry paroží a vycpaných hlav. V jednom ze salónků jsou na zdi vystaveny desítky zbraní a já mám možnost prohlédnout si téměř celé sídlo, než konečně spatřím Nastju běžící nám naproti.

„Má kněžno!“ vykřikuje hned jakmile mě uvidí. „Pojďte za mnou. Netušila jsem, že přijдете už dnes,“ dodává, když mě vede chodbami a pak po schodech do dalšího patra.

Nenápadně se zamračím. „Psala jsi, že je to životně důležité.“

„To jistě, ale netušila jsem...“

„Takže jsem tady,“ přeruším ji nesmlouvavě. „A už mi vysvětlí, co zde děláme!“

Projdeme ještě pár chodbami, než se konečně zastavíme před masivními dubovými dveřmi. „Možná to pro vás bude trochu šok,“ varuje mě služebná.

Nestihnu se ani na nic zeptat a Nastja už otevírá dveře. Před námi se teď v měsíčním světle, jenž proudí z okna, rýsuje tmavá ložnice. Postel s těžkými sametovými závěsy, je naproti nám. U okna je psací stůl plný papírů. V posteli někdo leží.

A v rohu místnosti je dětská kolébka.

Popojdeme blíže k posteli a až když spatřím pravdu, jež mě sem hnala, dochází mi, proč to bylo tak závažné.

V posteli leží má matka a je mrtvá.

Poznám to podle bledých tváří a nádechů a výdechů, které neslyším. Má matka – carevna, inteligentní a téměř svatá žena – je mrtvá. Byla mým idolem. Vždy jsem k ní vzhlížela. Celý život jsem si nepřála nic jiného než být jako ona. Ale můj otec je nejistý vládce. Vedle takto chytré ženy se nemohl cítit jinak, než hloupě a bezvýznamně. A tak ji poslal pryč. Ukryl ji do hlubokých lesů a světu oznámil, že carevna je „nestabilní“.

Zhluboka se nadechnu a potlačuju smutek. Do popředí ženu chladnou logiku a když Nastje pokládám otázku, jsem téměř bez emocí. „Kdo je tohle?“ Kývnu hlavou ke kolébce, kde klidně oddechuje novorozený chlapec.

Služebná nervózně polkne. „Syn carevny, má kněžno.“

Ani nevím, jak se mám cítit, ale to je teď to nejmenší, protože pocity jsou slabostí. Pocity jsou něco, co musíme skrývat, jak nejlépe to jde. Zvláště v Rusku. Když chceme přežít.

Zhluboka se nadechnu a začnu přemýšlet. Jakmile se car dozví, že mu byla jeho manželka nevěrná, zabije toto ubohé dítě. Kdyby před společností přiznal pravdu, byl by považován za slabého. Tak to chodí. Tento chlapec je teď v ohrožení života. A jediný, kdo ho může zachránit jsem – ať chci nebo nechci – já. Jsem bezvýznamnou. Takovou mě otec udělal. Zavřel mě i s mým mozkem jenž touží po odpovědích hluboko do lesa.

Jednou mu to všechno vrátím a toto dítě bude mou vstupenkou.

Spokojeně se usměju, podívám se na Nastju a ukážu na kolébku. „Ode dneška je tohle můj syn.“